

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 450/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C/116/2007 a jeho uznesením z 13. decembra 2010 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/5/2011 a jeho uznesením z 26. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2011 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C/116/2007 a jeho uznesením z 13. decembra 2010, ako aj Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/5/2011 a jeho uznesením z 26. mája 2011.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Od roku 2007 vediem dva rozdielne súdne spory na našich súdoch pod č. k. 2 C 116/07 a 2 C 120/07, ktoré sú skutkovo a vo svojej podstate tak odlišné, že ich nie je možné na súdnej pôde v zmysle ods. 1, §-u 112 OSP spojiť. Navzdory tomu, nerešpektujúc túto literu zákona, bardejovský prvostupňový súd svojím uznesením (hneď konečným) pod č. k. 2 C/116/2007-101, zo dňa 13. XII. 2010, definitívne rozhodol, že toto súdne konanie sa spája s konaním pod 2 C 120/07 a že ďalej sa bude viesť pod týmto súdnym konaním. Tento súd to urobil napriek tomu, že neboli tu splnené zákonné podmienky na to, a to jak skutková totožnosť, tak aj totožnosť účastníkov konania, keď napr. K. v P. i O. v B., nemajú nič spoločné s bytovou záležitosťou a bytové družstvo s mojou pracovnoprávnou záležitosťou! Preto sa obidve súdne konania musia viesť na súdnej pôde oddelene! Preto je pochopiteľné a logické, že som sa proti rozhodnutiu okresného súdu odvolal v zákonnej lehote dňa 3. I. 11, ale som nepochodil, lebo Kraj. Súd svojím právoplatným uznesením sp. zn. 9 Co/5/2011-108, zo dňa 26. V. 11, moje odvolanie z 2. I. 11 odmietol, ako neprípustné, s čím sa ja vôbec nestotožňujem, a preto podávam túto ďalšiu ústavnú sťažnosť.“

3. Podľa názoru sťažovateľa *„Konaním súdov (nezákonnými i neústavným) bola mi odopretá spravodlivosť a právo na riadny a spravodlivý súdny proces podľa ods. 1/, čl. 6 Dohovoru a nie je to ani v súlade s princípom riadneho súdneho konania podľa čl. 46 Ústavy SR.“*

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Ústavný súd SR:

1. Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 46 Ústavy SR v spojení s ods. 1/, čl. 6 Dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove – jeho uznesením sp. zn. 9

Co/5/2011-108 z 26. V. 11, v právnej veci vedeného súdneho konania na prvostupňovom súde pod č. k. 2 C 116/07-10 porušené boli.

2. Zrušuje konečný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co/5-2011-108, zo dňa 26. V. 11, v spojení s právoplatným uznesením Okresného súdu v Bardejove pod č. k. 2 C 116/07-101, zo dňa 13. XII. 2010.

3. Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadostučinenie vo výške 2 tis. EUR (slovom dvetisíceur)...

4. Ukladá Krajskému súdu v Prešove uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania...“

II.

5. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Sťažovateľ sa domáhal toho, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 2 C/116/2007-101 z 13. decembra 2010 a uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co/5/2011 z 26. mája 2011.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

II.A.

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením okresného súdu

9. Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv uznesením okresného súdu č. k. 2 C/116/2007-101 z 13. decembra 2010, v rámci ktorého okresný súd „*spája na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 2 C 116/2007 a 2 C 20/2007, ktoré sa bude viesť pod spisovou značkou 2 C 120/2007*“. Predmetné rozhodnutie okresný súd odôvodnil takto:

„Žalobca podal v oboch konaniach návrhy na začatie konania proti žalovanej Slovenskej republike.

Podľa § 112 ods. 1 O. s. p. v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkové spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Keďže obidve konania sa začali na Okresnom súde Bardejov a týkajú sa rovnakých účastníkov, súd z dôvodu hospodárnosti rozhodol o spojení týchto vecí na spoločné konanie.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p.)“

10. Sťažovateľ bol okresným súdom riadne poučený o neprípustnosti odvolania proti tomuto uzneseniu, čo napokon potvrdil aj vo svojej sťažnosti „... *bardejovský prvostupňový súd svojim uznesením (hned' končeným) pod č. k. 2 C 116/2007-101, zo dňa 13. XII. 2010, definitívne rozhodol, že toto súdne konanie sa spája s konaním pod 2 C 120/07...*“ (pozri bod 3), teda bol si už vopred vedomý neúspešnosti svojho odvolania proti tomuto uzneseniu na krajskom súde.

11. Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. Sťažovateľ „*Dňa 3. 1. 2011 podal do podateľne prvostupňového súdu... podanie označené ako odvolanie...*“ (citované z odôvodnenia uznesenia krajského súdu č. k. 9 Co/5/2011-108 z 26. mája 2011), z čoho vyplýva, že lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začala sťažovateľovi plynúť najneskôr v čase podaného odvolania. *Vzhľadom na dátum podania tejto sťažnosti ústavnému súdu (21. júla 2011) nebolo treba konkretizovať presný čas nadobudnutia právoplatnosti prvostupňového rozhodnutia.*

13. Podľa názoru ústavného súdu procesný úkon účastníka konania, ktorý nemá oporu v platnom procesnom poriadku, a nemôže teda vyvolať účastníkom očakávané účinky, o čom je tento účastník riadne a včas (t. j. už pri jeho iniciovaní) poučený, je procesným úkonom nadbytočným a ako taký nemôže mať vplyv na vznik právnych následkov spojených s procesným úkonom súladným so všeobecne záväzným procesnoprávnym predpisom. Inak povedané, ak účastníkovi konania bolo (i) riadne doručené uznesenie o spojení vecí, (ii) ktoré obsahovalo poučenie o tom, že proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné a (iii) toto poučenie je zákonne konformné a zodpovedá aj stabilne judikovanej rozhodovacej praxi všeobecných súdov, potom prípadne podané odvolanie týmto účastníkom nemôže mu zachovať lehotu na podanie

sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu nad rámec lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

14. Ak teda v tomto prípade sťažovateľ nepostupoval súladne s procesnoprávnym predpisom [t. j. zákonom č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“, v citáciách aj „O. s. p.“)] a podal proti uzneseniu o spojení jeho právnych vecí opravný prostriedok, ktorý nebol prípustný, o čom bol sťažovateľ súdom vopred riadne poučený a vedel (resp. mohol vedieť) už v čase podania takéhoto opravného prostriedku, že tento nevyvolá na odvolacom súde ním očakávaný výsledok (t. j. že jeho podanie bude odvolacím súdom odmietnuté), nemôže spravodlivo očakávať, aby ústavný súd akceptoval ním požadovaný začiatok plynutia zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti až doručením mu odmietavého druhostupňového rozhodnutia (v danom prípade 24. júna 2011).

15. Vychádzajúc z už uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo doručené sťažovateľovi v čase pred 3. januárom 2011 (pozri bod 12) a jeho sťažnosť ústavnému súdu 21. júla 2011, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej zákonom ustanovenej lehoty (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú. Ústavný súd poznamenáva, že predmetné uznesenie okresného súdu je procesným rozhodnutím, a nie rozhodnutím vo veci samej, a teda sťažovateľ bude mať možnosť dožadovať sa zákonom ustanoveným spôsobom nápravy eventuálneho porušovania ním označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) počas ďalšieho priebehu konania o jeho právnej veci pred všeobecnými súdmi.

II.B.

K namietanému porušeniu označených práv rozhodnutím krajského súdu

16. Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti domáha tiež vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn.

9 Co/5/2011 z 26. mája 2011, ktorým odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 13. decembra 2010 v súlade z § 218 od. 1 písm. c) OSP odmietol.

17. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

19. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

20. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

21. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane odvolacieho konania, ktorého procesné podmienky upravujú ustanovenia § 201 až § 225 (t. j. prvá hlava štvrtej časti) OSP.

22. Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c) OSP „odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné“. Podľa ustanovenia § 202 ods. 3 písm. a) OSP „odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania“. Uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, je napríklad aj uznesenie o spojení vecí na spoločné konanie alebo vylúčení veci na samostatné konanie [§ 112 OSP (pozri vysvetlivky k citovanej právnej norme, s. 543 publikácie Občiansky

súdny poriadok, I. diel, Komentár, IV. aktualizované vydanie, JUDr. J. Jurčo a kol., vydanej vydavateľstvom EUROUNION, spol. s r. o., Bratislava, máj 2006)].

23. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 9 Co/5/2011 z 26. mája 2011, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol:

«Prvostupňový súd napadnutým uznesením spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 2 C/116/2007 a 2 C/120/2007, ktoré sa budú viesť pod sp. zn. 2 C/120/2007.

Ako dôvod uviedol, že žalobca podal v oboch konaniach návrhy na začatie konania proti žalovanej Slovenskej republike. Keďže obe konania sa začali na Okresnom súde Bardejov a týkajú sa rovnakých účastníkov, súd z dôvodu hospodárnosti rozhodol podľa § 112 ods. 1 O. s. p. o spojení týchto vecí na spoločné konanie. Uznesenie obsahuje poučenie, že proti nemu odvolanie nieje prípustné.

Dňa 3. 1. 2011 podal do podateľne prvostupňového súdu žalovaný podanie označené ako odvolanie. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť. Ako dôvod uviedol, že uznesenie je nereálne a absolútne neprichádza do úvahy. Skutkovo ide o úplne a diametrálne odlišné 2 veci, ktoré nemajú v sebe jediný spoločný znak. Jedna je pracovnoprávnej povahy a druhá je bytového charakteru. Navyše nie je splnená ani ďalšia podmienka, a to totožnosti tých istých účastníkov konania. V kauze pod č. k. 2 C 116/07 majú na strane žalovaného vystupovať aj iné právne subjekty, ako je štát, resp. nielen za štát a v jeho mene, ale aj osve, ako sú obvodný, či k., ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu. Pokiaľ ide o hospodárnosť v konaní, tak mu nedá uviesť, že kde bol bardejovský súd a čo robil v takejto otázke, ako je hospodárnosť, keď zavdával príčinu na podávanie ďalších jeho žalôb, ktorých je zatiaľ asi viac ako 60. Aj tento manéver súdu je účelový, aby popri kauze č. k. 2 C 120/07, ktorá je toho času akoby „v kóme“, mohol zniesť z tohto sveta ešte stále vysoko aktuálnu a živú vec pod č. k. 2 C 116/07.

Pretože uznesenie o spojení vecí na spoločné konanie nie je uznesením o veci samej, preskúmal ho odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§214 ods. 2 O. s. p.).

V tejto súvislosti sa musel odvolací súd v prvom rade vypořiadat' s tým, či proti takémuto uzneseniu súdu je prípustné odvolanie.

O spojení viacerých vecí k spoločnému konaniu rozhoduje súd uznesením, ktoré má povahu uznesenia upravujúceho vedenie konania. Týmto uznesením nie je súd viazaný a nie je voči nemu prípustné odvolanie (§ 202 ods. 3 písm. a) O. s. p.). Preto aj účastníkom sa doručuje len vtedy, ak neboli prítomní pri jeho vyhlásení.

Preto odvolací súd v súlade s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol odvolanie podané žalobcom, nakoľko odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Z týchto dôvodov odvolací súd nebol oprávnený preskúmať, či sú splnené podmienky pre spojenie oboch vecí na spoločné konanie.»

24. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 9 Co/5/2011 z 26. mája 2011 boli svojvoľné a že by zasahovali do práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

25. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (Občianskeho súdneho poriadku) je namietané uznesenie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.

26. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011